

צדון הביתה

13/02/2025

צילום: דוד לב

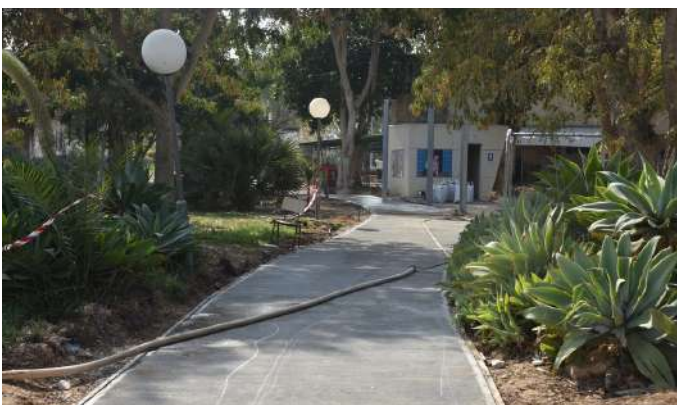
דזר העורכת / חנה רוזינשטיין

לעיתים מגיעות תגובות מעטות אך מפרגנות מאלו שקראו, תגובות אלו נותנות אויר וכוח להמשיך. יחד עם זאת הרוב דומם, קשה לפרש שתיקה ולהבין איך לדייק את המענה. נשמח ונודה לתגובות, הערות, הצעות, כתבות, שירים ומה שתמצאו לנכון, עבור העלון הבא.

בעלון זה תמצאו חידון על תכני העלון הקודם. זוכרים?

השקדיות פורחות, מעט כלניות שבכל זאת פורחות גם בבצורת הקשה, בשנה כמעט ללא גשם. הימים מתארכים וכבר יש יותר אור אחרי הצהריים. האביב תיכף כאן, מבקש התחדשות.

שנדע כולנו ימים טובים יותר. בשורות טובות ומעט נחמה.

עורכת: חנה רוזינשטיין

צוות המערכת: אורי רז, ענת מרלא, לילך שוער, נעם רוזינשטיין, עמית סיגאוי

שלום לכולם, ימים קשים ומטלטלים עוברים על כולנו. ההסכם להשבת האנשים היקרים שעדיין בגיהינום שבי החמאס, מאיים לקרוס בכל רגע. מראות השבים והעדויות שהם מביאים איתם הופכות את הבטן ולא מותרות מקום לספק - אין זמן!

טרגדיית אי השבתם זועקת לשמיים ומרעידה את נימי הנפש.

השבוע אנו מציינים בעצב גדול שנה לרצח נדב ויגב שלנו בשבי החמאס, מה שאינו מותר ספק: אין לנו פריווילגיה להיות העומדים מהצד.

ובנירים - תנופת בנייה, שיפוץ ומתיחת פנים, בעלי תפקידים, אנשי מקצוע ומתנדבים רבים עושים במלאכה. הכול כדי להקל עלינו את הדרך הביתה. בכל זאת לא קל. אי וודאות וחוסר ביטחון מלווים כל אחד ואחת מאיתנו ומקשים על תכנון העתיד. הפסקת האש שברירית, חטופים רבים עודם שם ושיקום האמון במערכות הצבא והמדינה לא נראה קרוב.

שיטוט בשבילי הקיבוץ מבלבל. מרחבי דשא מוריקים, עצי לימון עמוסים ליד הבתים ומעט מאוד אנשים. המסע עדיין לא תם.

את חנוכה ציינו הילדים בנירים והדליקו ניצוצות אור בשבילים. על הפעילות המרשימה בחינוך החברתי, בעלון זה. כמו גם כתבות נוספות ומלאות עניין. חבלי לידת העלון הזה היו ארוכים מהרגיל. אני מנסה לפצח את הסיבות. האם קשה לגייס כותבים כי אין קוראים? האם מוצאים עניין בתכנים? האם בכלל יש צורך בעלון היוצא אחת לחודש כאשר אוטוסטרדת המידע זורמת דקה אחר דקה באינטנסיביות באין ספור ערוצים?

תוכן עניינים

- 4-5 עדכון מהחינוך החברתי שלנו / הדס גרימברג קרלינסקי
- 6-7 ידעתם שלקיבוץ נירים יש ארכיון דיגיטלי? / נעם רובינשטיין
- 7 קעקועים
- "אשכול לחיים" - ראיון ווטסאפ עם עמוס לביא / שלחה
- 8-10 שאלות חנה רובינשטיין
- 11-12 מתנדבים גרסה 2025 / אדל
- 13 תמונות מתנופת הבנייה והשיפוץ בנירים / דוד לב
- 14 חידון בנושא העלון הקודם / אירית חפץ
- 14-16 זיכרונות מדנגור/ חיים שילה סולו
- 17 חוזרות הביתה / טל רוזנברג

הידעת!?

לחיצה על שם הכתבה תיקח אותך
ישר לכתבה!

בונוס - בכל עמוד יש כפתור בצורת
חץ שמחזיר לתוכן העניינים!

עדכון מהחיתוך החזרתי שלנו / הדס גרימצרג קרלינסקי

שחף -

רגע לפני שמגיעים למחצית שנת הלימודים, אנחנו שמחים מאוד לתת לכם הצצה קצרה למה שקורה אצלנו בשחף. בסוף יום הלימודים הילדים נפגשים, אוכלים ארוחת צוהריים ביחד ומייד אחריה עושים תורנות ניקיון, בקבוצות קבועות, בה הם מסדרים את האיזור בו אכלו. לאחר מכן אנחנו מקיימים שיחת קבוצה יומית, בה מדברים על נושאים חשובים ועל סדר היום. הילדים מאוד אוהבים לשתף את הקבוצה ואת הצוות בכל מיני דברים שקורים בבית הספר ובכלל, ויש להם את המקום לשתף מעולמם בשיחת הקבוצה.

בימי ראשון אנחנו נפגשים עם נעמי הבמאית של פרויקט "ילדים יוצרים סרטים". במפגשים הראשונים היו כל מיני משחקי תיאטרון ודמיון מצחיקים ומשחררים, ולקראת ימי הצילום של הסרט הצטרפה לפרויקט אלה, שהיא מורה למשחק. התסריט לסרט המדובר נכתב בהמשך לנושאים אותם הילדים העלו במהלך המפגשים, והוא כל כולו בכיכובם ובשבילם. התהליך בעקבות הסרט מרגש מאוד ומחזק ומחבר את הקבוצה, ויש התרגשות גדולה לקראת הצילומים והעבודה על התסריט (בשבוע הבא נוציא מכתב נפרד סביב הסרט). בימי שלישי הילדים מקבלים חיזוק חשוב ממורות של עמותת 'ניצן' שעוזרות ומקדמות אותם בלימודים. בימי רביעי יש לנו כלבנות טיפולית שבה הילדים עובדים עם הכלבים, רוכשים ומחזקים מיומנויות חשובות. בין לבין הילדים אוהבים לשחק כדורגל, אם אפשר במגרש דשא סינטטי, לדבר, לצחוק וגם לשמוע שירים ולרקוד.

טל, מאיה ואוריה.

לאחרונה באחת משיבות הצוות השבועיות שאנו מקיימים, סיימנו עם קריאת הטקסט של מוקי צור הנפלא ובו כתב: "... אני מחפש מחנכים המסוקרנים לדעת את נתוני הסוציולוגיה, המכירים בכוחה של הפוליטיקה, שיקוו ויפעלו לשינויים מבניים מבלי להאמין שהמבנה יכול להחליף את המפגש האנושי". יש לנו מחנכים ומחנכות בדיוק כאלה במערכת החינוך, ואנו מקדישים זמן רב למפגש האנושי בין המחנך לנערה וילדה, תוך אמונה בהכרת הטוב על החיים ביחד. אנו משתדלים לחזק יום יום את הערכים המובילים את המערכת: שיתוף פעולה וקבוצתיות, מחוייבות, דוגמה אישית, קבלת האחר, סקרנות, כנות והדדיות. מתוך סל זה אנו מאמינים ויודעים שהמרחב החינוכי מטיב ומלמד, וגם מוציא מאזור הנוחות וזה בוודאות מאתגר ומצמיח מאוד.

בפירוט לפניכם נספר על הנעשה בבתי הילדים והנעורים מפי הצוות של כל בית:

סנונית -

אנחנו מתקרבים בצעדי ענק לאמצע שנת הלימודים, ושמחים להרגיש שכל ילדי סנונית מחכים לרגע המפגש בסוף יום הלימודים. בסנונית בימי שני חלק מילדי ב' ו-ג' נפגשים עם המורות מעמותת ניצן ומחזקים יכולות לימודיות. בימי שלישי ורביעי יש בסנונית חוג כלבנות טיפולית. לעתים יש לנו פעילויות חיצוניות חד פעמיות - כמו פעילות משחקי שולחן גדולים שמאוד נהנינו בה ובימים האחרים אנחנו אוהבים ביחד לשחק, ליצור, לשוחח ולצחוק. לומדים ביחד חוקים של משחקים חברתיים, דואגים שכולם משתתפים ומשתפים, ושומרים אחד על השנייה בסביבה בטוחה.

חן, אדר צליל ושירה.

חשוב לי מעל מכתב זה להודות לצוות החינוכי הנהדר שלומד ומאתגר את עצמו ויחד מייצר אקלים חינוכי מטיב ומלא ביצירה וערבות הדדית. אני גאה שבאים ולומדים מאיתנו מכלל הארץ, ושמחה שיש בידינו את הכוחות לארח אחרים אצלנו, יישר כוח.

החשוב מכול -

**מתפללים על החזרת החטופים בקרוב,
מקווים בכל נפשנו שבקרוב יזכו כולם
לחיבוק המיוחל,**

הדס גרימברג-קרלינסקי, מנהלת החינוך
החברתי
צוות החינוך החברתי

נעורים -

קבוצת בר המצווה - קקאו, עברה חודשיים מלאים בחוויות מרחיבות אופקים, שפתחו בפנינו עולמות חדשים והכרנו אנשים וקהילות שלא נחשפנו אליהם קודם: יצאנו למפגש בקיבוץ דתי - קבוצת יבנה יחד עם קיבוץ צאלים, שכלל שיחה עם רב הקיבוץ, בישול משותף וסיור. ביחד הלכנו ליום בירושלים - ביקור בכנסת, כניסה למליאה וצפייה בהצבעה, משם לארוחה בשוק מחנה יהודה, וסיור חנוכיות תיאטרלי בנחלאות. הייתה פעילות עם בית פישמן, הנערים הפגינו בגרות מרשימה כשהדריכו שלושה נערים אוטיסטים בפעילות כלבנות טיפולית. בקרוב נקיים מפגש המשך שבו נלמד עוד על אוטיזם ונעמיק את הקשר בין הקבוצות. זכינו לשמוע את סיפור העלייה המרתק של ישראל פיקדו ונבקר בכפר ביתא מורשת של הקהילה האתיופית. תמיד נשאף לדעת יותר ולהכיר, להתקרב ולהסיר חומות ובכך לייצר שותפות. עסקנו כמובן במעגל אני והמשפחה בתחילת המסע, והיום אנחנו נעים בין מעגל הקהילה והחברה הישראלית ולבין מעגל הקהילה והקיבוץ.

אדר

כלל הנעורים - בחודשים האחרונים פועלים באופן עקבי ונקיונות פעם בשבוע עם קבוצות מעורבות של כל הנעורים, פעילויות גו"ב וגו"צ, פעילויות משותפות מגוונות, ארוחות חמישי מפנקות ועוד. כמו כן, היו גם ערבי בנים ובנות שהיו הצלחה, הנערים והנערות נהנו במיוחד! בנוסף בחודשיים האחרונים מתקיימים אימוני כושר קרבי פעמיים בשבוע לשכבות ט'-י"ב עם גיא המדריך מ-"אחרי", ויש 5 נערים אשר מתמידים ומגיעים לכל אימון! סיירת נירים.

צליל, ניצן וטל

ידעתם שלקיצוץ נירים יש ארכיון דיגיטלי? / נעם

רוזינשטיין

בצד הטכני המשימות היו:

1. ללמוד מה הופך מערכת ידע לארכיון ואיך מקימים ומנהלים מערכת מידע שכזו.
2. למצוא פלטפורמה, ממשק כלשהו שיהיה תשתית לארכיון.
3. לתכנן ולבנות את שלד הארכיון - איך מקטלגים ומסווגים את הפריטים, אילו שדות מידע אנו מעונינים למלא ולשמור עבור כל פריט שמאוחסן.

בצד התוכן המשימה הייתה מורכבת יותר. איך מתעדים אחורה כמעט שנה של אירועים משמעותיים וציוני דרך? איך מוודאים שלא מפספסים דבר? מאיפה אוספים את החומרים השונים? החלטנו שהדבר הנכון לעשות הוא לבנות בצורה שיטתית ויסודית ציר זמן של קורות חיי הקהילה מיום הפינוי לאילת, ומציר הזמן הזה למקד מאילו אירועים והתרחשויות אנחנו אוספים בצורה אקטיבית תיעודים. במקביל נאספו כל המסמכים והפרסומים השונים שיצאו לקהילה בכל הפלטפורמות (מייל, מקומי, ווטסאפ). כל קבוצות הווטסאפ הקהילתיות נסרקו בקפידה, הצלבות מידע נעשו מול שאר פרסומים וכך בסופו של תהליך היה בידינו קובץ מסודר שמפרט כמעט יום ביומו מה התרחש בקהילת נירים מה-6.10.23 שנה קדימה.

הקובץ הזה היווה את הבסיס לאיסוף המידע האקטיבי; כך ידענו ללכת לחפש ולבקש מאנשים תמונות או מסמכים מאירועים ספציפיים שהתרחשו. במקביל נאספו וסווגו כל התמונות מקבוצות הווטסאפ המהוות תיעוד של שגרת והווי חיי היום יום.

עוד תכנים שנאספו ונאספים: כל פרסומי התקשורת (כתבות, ראיונות, אייטמים) שרלוונטיים לקיבוץ ולקהילה,

בחצי שנה האחרונה עמל צוות הארכיון הכולל את שי סלם ואותי - נעם רובינשטיין, על הקמת ארכיון דיגיטלי של קורות הקיבוץ החל מ-6.10.23.

הארכיון מכיל נכון להיום קרוב ל-9000 פריטים (קבצים) בהם תמונות, מסמכים, עדויות, כתבות מהרשת, פרסומים שונים לקהילה ולציבור ועוד ועוד. כל הפריטים מקוטלגים ומסווגים לפי תוכנם והקשרם, כיאה לארכיון, וקיים מנוע חיפוש יעיל ופשוט המאפשר לכל אחד למצוא את מבוקשו גם אם אין בידיו את כל המידע על הפריט אותו הוא מחפש.

פרויקט התיעוד החל אי שם במלון המלך שלמה באילת, בצורה די רנדומלית. אדל החלה לצלם עדויות של חברים במלון, אני צללתי לפרויקט ציר הזמן של ה-7.10, פרויקט תיעוד 710 החל לקרום עור וגידים וקבוצות הווטסאפ הקהילתיות התפוצצו במידע שרק חיכה לאיסוף.

עברו כמה חודשים טובים עד שנפלה ההבנה שאנחנו עוברים וחווים תקופה היסטורית ויהיה עוול לא לתעד אותה בצורה מסודרת. יהודה קפלון וצוות גיוס תרומות יזמו את הרעיון של הקמת ארכיון מסודר ופנו אלי בשאלה אם זה יהיה משהו שיעניין אותי להוביל. מבחינתי זה היה אתגר מעניין שהיו לו לא מעט קווים משיקים עם דברים שאני עוסק בהם. כך, נבנתה תוכנת עבודה, הוקצה תקציב, יצאנו במכרז, שי סלם הצטרפה לצוות ופרויקט הארכיון יצא לדרך.

בראשית הדרך העבודה התחלקה לשני מישורים, המישור הטכני - התשתית, ומישור התוכן - מה יש בארכיון.

קצקוצים

אנחנו מתחילים סדרה נוספת של קעקועים שנעשו בתקופה האחרונה ובהשראתה. מוזמנים לשלוח ולשתף

"POR LA VIDA", לכבוד החיים בדומה לחיים, כשמרימים כוסית. זה המשפט הפרטי של המשפחה.
דבי לבאן

עדויות החברים של פרויקט 710, עדויות חברים מהפייסבוק, כתבות וקישורים מאתר נירים שריכז נמרוד חפץ, דפי מזכירות ובכלל כל פרסום של גופי ההנהלה לקהילה.

שלב הקמת הארכיון היה מאתגר מאוד ומעניין מאוד, ובסופו הצלחנו להעמיד מאגר מידע מאוד מרשים המתעד בצורה מאוד מפורטת ורחבה את קורות קהילת נירים. לאחר שלב זה ויישור הקו, אנחנו עוסקים כיום למעשה **בשני מישורים:**

1. תיעוד שוטף - הארכיון ממשיך לאסוף ולתעד מידע אך לא בצורה אקטיבית כמו קודם: מה שמפורסם בערוצים המקובלים, אנחנו מתעדים. כלומר - אנו סורקים תקופתית את הרשתות החברתיות ומעלים לארכיון פרסומים רלוונטיים. פרסומים לקהילה (דפי מזכירות, אירועי תרבות) מועלים לארכיון עם פרסומם; כתבות מהתקשורת שרלוונטיות לנירים - גם. בנוסף אנחנו מקבלים הפניות מחברים ששולחים לנו קישורים רלוונטיים.

2. הנגשה לציבור - הפלטפורמה שאיתה אנחנו עובדים נקראת Master DAM והיא פרי פיתוח של חברת IDEA הישראלית היושבת במשמר העמק. אנחנו בקשר שוטף איתם בכל הנוגע להנגשה של המערכת לציבור. כיום, כל חבר המעוניין בכך יכול ליצור איתי קשר ולקבל שם משתמש וסיסמא ולקבל גישה לארכיון. אנחנו עובדים איתם על הנגשה פשוטה יותר, מבלי לפגוע באבטחת המידע הכרוך במערכת מסוג זה.

לכל מידע נוסף או גישה לארכיון, מוזמנים ליצור קשר.

"אשכול לחיים" - ראיון ווטסאפ עם עמוס לביא /

שאלה שאלת חנה רוזינשטיין

חודשים לאחר מכן גופתו נמצאה בשטח (הקיבוץ). דולב היה עמוד תווך בחברות הזו, הוא גם היה החבר הכי טוב שלי. גדלנו אחד אצל השני בבתיים, טיילנו יחד אחרי צבא והוא היה כמו אח עבורי. דולב ז"ל היה איש של התנדבות ונתינה אין סופית, הקדיש את חייו להצלת חיים ועבד כמתנדב במד"א ובאיחוד הצלה יחד. השאיר אחריו את אשתו סיגל וארבעה ילדים קטנים. הקטנה, דור, נולדה ב-16/10, שבוע אחרי אותה שבת שחורה. אחותו הקטנה, ארבל, נחטפה עם בן זוגה אריאל קוניו. (ארבל הושבה מגיהינום שבי החמאס ב-30.1.2025).

כשהתחלנו את גיוסי הכספים לא ידענו בדיוק מה אנחנו רוצים לעשות, אבל מהר מאוד נפלה ההבנה אצלנו שמה שאנחנו רוצים הוא שכספים אלה יוקדשו לילדים ולנוער. תובנה זו התבססה על העובדה שאנחנו כולנו גדלנו באשכול וכל כך אוהבים את המקום הזה. הרגשנו שכעת יהיה הכי נכון להשקיע ולתת לדור העתיד, שגם הילדים שלנו הם חלק ממנו.

הקמנו עמותה רשומה בסוף שנת 2023, שנקראת "אשכול לחיים". (שמה הרשמי ברשם העמותות "אשכול לעתיד" בגלל סיבות בירוקרטיות).

כיוון שאנחנו לא אנשי חינוך גדולים, בלשון המעטה, לא ידענו ממש מה לעשות. הכאוס היה בשיאו ולא היה כל כך עם מי לדבר ולהתייעץ. התחברנו למכון מחקר "רדאר" ששייך לאונ' בן גוריון בבאר שבע ומנוהל על ידי פרופ' ריצ'ארד ישראלוביץ', שאחת ההתמחויות שלו היא שיקום מערכות חינוך באזורי אסון – וכך התחלנו ללמוד את הנושא ואיך אפשר לעזור.

היי עמוס,

אדל לחשה באזני שבנוסף לתפקידך ביח"ם, אתה שותף מרכזי במיזם התנדבותי משמעותי ומרגש.

אז רציתי לשאול:

איך הכל התחיל?

כשיצאנו מנירים ב-8/10 עם ההורים שלי והכלב דובי. נסענו לחברי ילדות שגרים במושב רינתיה, קרוב מאוד לביה"ח תל השומר. דורון היתה חייבת לראות רופא ולוודא שהעובר תקין ולא נגרם נזק מאירועי אותו יום ארוך. הכול היה תקין, אבל ביקשו שנגיע כל יום לבדיקות ומעקב כדי לא לקחת סיכון. ב-22/10 עברנו לבית ברמת גן ששייך לשתי אחיות שלא הכרנו, הגענו אליהן דרך חברים משותפים ונוצר קשר מדהים.

כרמי נולד שלושה שבועות אחרי שיצאנו מנירים, ב-29/10.

מצאנו את עצמנו הורים טריים, עם כל החששות שמגיעים עם ילד ראשון, ברמת גן. כמה ימים לאחר מכן הסיפור שלנו הגיע לבחורה שלא הכרנו בשם לי. לי ניהלה את גיוסי הכספים בארה"ב עבור החמ"ל האזרחי (אחים ואחיות לישראל). היא הציעה לנו להצטרף אליה למסע גיוסי כספים בארה"ב. כך שבסוף נובמבר נסעתי יחד עם עוד חבר לארה"ב למסע הראשון וחודש לאחר מכן למסע נוסף.

מה המיזם? מי השותפים שלך ומהן מטרות המיזם?

הסיפור שלנו, חמישה חברי ילדות, חברים מאוד מאוד טובים מכתה א' ועד היום, כבר 30 שנה, כאשר בשנים האחרונות החבורה כבר הפכה למשפחות עם ילדים. ב-7 לאוקטובר דולב יהוד ז"ל מקיבוץ ניר עוז נרצח (בהתחלה הוא הוגדר כחטוף ומספר

- פרויקט "מג'הול" יחד עם עמותת "המעלה 12" לקידום ומצוינות נשית של נערות באשכול.

- מפגשי הסברה עם צעירים מקהילות יהודיות מהתפוצות.

- גיוס תרומות עבור מטה משפחות החטופים.

מה עוד על הפרק:

- תכנון והקמת חווה חקלאית, שיקומית קהילתית באשכול יחד עם מייסדי "חוות רימון".

- פרויקט מלגות לצעירים מאשכול ע"ש דולב יהוד ז"ל.

מה חשוב לך שידעו על המיזם?

זה קצת אנוכי להגיד את זה, אבל עשיתי את כל זה גם בשביל עצמי, באופן אישי (אני בטוח ששותפיי יסכימו איתי).

מעבר לטיפול הפסיכולוגי, אחרי הטראומה הקשה שעברנו, הפרויקטים והעשייה הזו הם טיפול וריפוי משמעותי עבורי, וזו אחת הסיבות שהתעקשנו להשאיר את זה ברמה צנועה, ללא חשיפה וללא פרסום. כמובן שמצד אחד זה "מנע" מאיתנו לצמוח ולפתח את העמותה להיקפי פעילות גדולים הרבה יותר, אבל מהצד השני זה שמר את כל העשייה והנתינה הזו מאוד קרובה לליבנו באופן אישי ומאוד חיזק את החיבור שלי לנירים, שהוא המקום היחיד בו אני באמת מרגיש בבית.

מה היא עבודתך השגרתית ביח"ם ואיך אתה מספיק את הכול?

אני עובד ביח"ם החל מקיץ 2022 בתפקיד "סמנכ"ל חקלאית", למעשה מנהל את הפעילות החקלאית של יח"ם. התפקיד, בגדול, הוא לקבל תכניות שיווק שנתיות מחברת השיווק וליצור את החיבור בין תכניות אלה (מוצרי פרמיום, סיטונאים, רשתות, לקוחות בארץ, בחו"ל וכו') למגדלים שלנו ולבנות איתם תכניות גידולים מצד אחד ומהצד השני חיבור לבתי האריזה ומערכי הייצור ביח"ם.

היו ונותרו לנו 3 עוגנים מרכזיים:

- פרויקטים ועשייה עבור ילדים ונוער
- אוכלוסיית עוטף עזה בלבד
- לא רוצים פרסום או לפרסם את העמותה במדיות השונות

אז מה עשיתם עד כה?

- תחילה אימצנו את פנימיית תלמידי שכבת י"ב של אשכול בים מלח, וביצענו עבורם רכש של כלל הציוד שהם ביקשו (ציוד לימודי, מחשבים, טלוויזיות, ריהוט, קמפינג וכו'), ארגנו להם יום הורים עם ארוחת ערב ופינוקים.

- פרויקט חונכות אישית לתלמידים מפונים בשכבות א'-ד' עם קשיי הסתגלות קשים לסיטואציה החדשה. חונך אישי ומוסמך שמלווה את הילד בכל שעות הלימודים ועוזר לו להשתלב ולחזור לשגרה ככל שניתן.

- סדנאות פנאי והפגה מקצועיות לנערים מפונים בשעות אחה"צ (נגרות, רובוטיקה, ציור, אומנות).

- מימון נסיעת נערי נירים למסע הגיבוש בארגנטינה שהתקיים בקיץ האחרון.

- מימון נסיעת נערי מגן לפגישה עם קהילות יהודיות בלוס אנג'לס.

- פרויקט התנדבות שאנחנו מממנים עם קבוצות של יהודים אמריקאים צעירים (בתפקידי מפתח בעולמות הכלכלה, השקעות, היי טק וכו'). איתם עשינו שני פרויקטים בנירים בשנה האחרונה בליווי ועזרת אנשי נירים היקרים. צעירים אלה הם חלק מקהילה שבנינו ועוזרת לנו בגיוסי כספים ומשתפת את סיפורו של קיבוץ נירים בשביעי לאוקטובר, בעזרת עדויות ששמעו מאדל, לי רהב וממני:

1. בניית פרגולה וגינה בשחף, שיפוף בית עץ, בניית רשת צל וגינה חדשה בסנונית.
2. בניית פרגולה וגינה חדשה בשלדג, צביעה וציורי קיר.

השנה האחרונה היתה מאוד עמוסה בעבודה. האובדן הבלתי יאומן של עובדים ובני משפחותיהם (גם ביח"ם וגם בגד"שים הבעלים), המציאות החקלאית נטרפה ב-7/10 והתמודדנו עם קושי יוצא דופן בשמירה על כוחו הייצורי והשיווקי של יח"ם. הבחירה להיות עסוק "מעל הראש" היתה באופן חד משמעי בריחה מהמציאות הקשה שנוצרה ואפשרה לי לראות אופק טיפה פחות שחור.

מה שלומכם ואיפה אתם היום?

אחרי 9 חודשים ברמת גן, קיפלנו את הבית וטסנו לחודשיים ביוון. חזרנו בתחילת אוקטובר למושב ניר ישראל אנחנו עוברים למושב כוכב מיכאל עד יולי, בתקווה שהמצב יאפשר חזרה לנירים כבר בקיץ. ממשיכים לקוות שכלל החטופים, בהם רבים אותם אנחנו מכירים אישית יחזרו. ללא חזרתם, יהיה קשה מאוד לחזור לעוטף ולהמשיך את השיקום.

אנחנו מרגישים בני מזל שכרמי נולד והכניס לנו אור חדש לחיים.

כרמי סקרן ושובב גדול. מצחיק, חייכן ומלא אנרגיה. חלמנו לגדל את ילדינו בנירים ואנחנו מקווים מאוד שזה יתגשם בקרוב ונראה אותו רודף אחרי דובי בדשאים והמרחבים הפתוחים.

תודה רבה עמוס, על הראיון הזה ועל כל העשייה הברוכה.

פגשתי אתכם בכיכר החטופים עם כרמי המתוק ושני זוגות הסבים. צפיתי בו מרחוק והוא מילא את ליבי שמחה ותקווה. תינוק שנולד לתוך הימים הראשונים שאחרי ה-7.10 לתוך מציאות כאוטית של עצב, כאב, אבל ואי וודאות, שגדל במקומות שונים של פינוי, נראה ילד שמח, סקרן ובטוח בעצמו ובסביבתו.

הלוואי שכל היקרים והיקרות שנחטפו, ישובו במהרה הביתה ושנוכל גם אנחנו, קהילת קיבוץ נירים לחזור לבנות ולהיבנות בנירים.

שתפו מה שתבחרו מתוך הסיפור שלכם, מה-7 באוקטובר, מתקופת הפינוי וממה שהיה ושיהיה. זה יעזור להם להבין את המשמעות העמוקה של תרומתם למסע ההחלמה שלנו.

אם תוכלו, עבדו לצידם: כשהבית שלכם מוכן לניקיון ואתם פונים לאיתן לקבל סיוע בניקיון, נצלו את ההזדמנות לעבוד לצד המתנדבים. חוויה משותפת מטפחת תחושת אחווה וכבוד הדדי.

אפשר להביא כיבוד! רבים מהמתנדבים שומרים על הגבלות תזונה וכשרות. יחד עם זאת, הצעת חטיפים, עוגיות או משקאות קלים יכולה להיות דרך חביבה לשמח אותם. (:

בניית גשרים וריפוי ביחד: גיליתי שהעבודה לצד המתנדבים הללו מתעלה על עצם פעולת הניקיון והבנייה מחדש. זוהי הזדמנות ליצור קשרים, לבנות גשרים בין קהילות ולטפח תחושה של אנושיות משותפת וריפוי. כנציגים של קהילה שספגה אלימות בלתי נתפסת ותקופה ארוכה של עקירה מהבית, יש לנו הזדמנות ייחודית להתחבר לאנשים מרקעים מגוונים שהתכנסו כדי לתמוך בנו.

באמצעות עבודה משותפת ותקשורת פתוחה, נוכל ליצור קשרים משמעותיים עם המתנדבים הללו. אנחנו יכולים ללמוד מניסיונם, לשתף בסיפורים שלנו וליצור רשת תמיכה החורגת הרבה מעבר לגבולות הפיזיים של הקיבוץ שלנו.

זהו מצב של Win-Win: הם משיגים הבנה עמוקה יותר של השפעת עבודתם על הרגשתנו ועל החוסן של הקהילה שלנו, בזמן שאנו נהנים מהכישורים שלהם, מהחברות שלהם ומהתמיכה הבלתי מעורערת שהם מרעיפים עלינו.

בתוך הטרגדיה הבלתי נתפסת שפקדה אותנו ב-7 באוקטובר, אנו, אנשי קיבוץ נירים, מצליחים לגלות חוסן קהילתי מדהים. השלב בו אנו נמצאים היום הוא עוד שלב בדרך חזרה הביתה. פעילויות קהילתיות מוקדשות לשמירה על היחד, ובמקביל מתרחש מהלך מורכב ומעורר השתאות של תיקון מה שנפגע ונהרס ושיפור התשתיות, מבני הציבור ובתי החברים. בעלי התפקידים בקהילה ואנשי המקצוע פועלים במסירות ומנהלים ביעילות את הפלא הזה.

בנוסף אליהם, חשוב לי להפנות זרקור לתמיכה ולעזרה הרבה שאנו זוכים לה ממתנדבים מהארץ ומחו"ל, במגוון גילאים, שעוזבים את שגרת יומם ובאים בלב חפץ ובמלא רצון להיטיב לסייע לנו לחזור הביתה ולהרגיש בו טוב – וכל זאת בניצוחו של איל בן דוד, איש יקר שמרכז את עבודתם בנירים.

אני מגיעה לנירים לפחות פעם בשבוע, ובמיוחד לאחרונה אני מחפשת בכל פעם את ה-"אורחים המיוחדים" האלו.

אני מרבה לחשוב איך נוכל להודות להם על המעשים מחממי הלב והלא מובנים מאליהם. מצאתי שישנן דרכים רבות בהן אנו יכולים להביע את הערכתנו למתנדבים המסורים האלה.

למשל, כשאתם חוזרים הביתה מכל סיבה ולכל מטרה, חפשו אותם, ופשוט אמרו: "תודה". הקדישו מספר דקות לדבר איתם, ללמוד את שמותיהם, מאיפה באו ומה הביא אותם אלינו.

הציעו לצלם אותם יחד איתכם, כדי להנציח את זיכרונותיהם מתקופתם בנירים. למתנדבים אסור לצלם במהלך עבודתם, על מנת שלא לפגוע בפרטיותנו, ותמונות אלו ישמשו כתזכורת להשפעה החיובית שהייתה להם על הקהילה שלנו.

לרוב, המתנדבים הם אנשים שלפני כן לא היה להם שום קשר אישי לנירים. ישנם כאלו שבאים ממקומות עבודה (השבוע היו צוותים ממשד מס הכנסה, ממשד המשפטים הבין לאומי, למשל) הייתה "משלחת" מקיבוץ נאות סמדר שבאו יחד בקרוון בו ישנו. היו ששיתפו שהיה להם מכר בעבר מהקיבוץ, מישהי אחרת פגשה חברה משנת השירות, היו ששירתו יחד בצבא עם מישהו מנירים, ויש כאלו שהגיעו מקיבוצי המוצא של חברי נירים. והיו גם אלו שפשוט שמעו סיפורים על נירים מפעם ובאו לעזור לנו להחזיר אותו לתפארתו.

נפלה בחלקנו ההזדמנות הזו להתחבר, לרפא ולבנות מחדש יחד. על ידי עבודה כתף אל כתף עם אנשים מלאי נתינה אלו, נוכל ליצור עתיד טוב לקיבוץ נירים ולהפגין את כוחה של האחדות מול הקושי, הכאב ואי הוודאות שמלווים אותנו.

תמונות מתנופת הזנייה והשיפוץ / דוד לז

זכרונות מדנגור/ חיים עילה סולו

חצי שנה בדנגור מאוגוסט 48 עד ינואר 49
תאור החיים בדנגור ע"י קטעי מכתבים שלי (בסוגריים - הערות/הסברים שלי).
סולו

("הטונה" היתה ארגז עם המון צרכים, שביקשנו מהחברים בראשון, שרוליק, דנדה ואבינועם, והגעת המשלוח היה חגיגה ממש.) הטונה סודרה ע"י הקיבוץ ועל חשבון הקיבוץ, כי הצבא, כידוע, לא דואג לנו כמעט.

31.8.48 לאבא ואימא. זהו מכתבי הראשון. אני כותב בחדה"א התת-קרקעי בדנגור. אני ממהר כי חבר אחד נוסע עוד מעט צפונה ויקח את המכתב איתו. הייתי צריך לרדת לדנגור ע"י הליכה ברגל בין הפרדסים של נגבה בלילה. פתאום בא חבר שלי ואמר לי לקפוץ מהר על האוטו הנוסע לשדה התעופה תל-נוף. המראנו רק ב- 3 בלילה במטוס ענקי "sky master" בעל 4 מנועים. הטיסה היתה תענוג. חבל שזה היה בחושך. הגענו לרוחמה ואתמול המשכנו לדנגור. קיבלו אותנו יפה מאד וערכו מסיבה קטנה. אני אסיים כי החבר ממהר. במכתביכם כיתבו רק את שמי ואת המס. הצבאי 235/15, בלי לציין את שם המקום. חיים

31.8.48 לאורה ודן בראשל"צ. הגעתי לרוחמה ופגשתי חברי נירים שהגיעו ברגל, בין הפרדסים בלילה. איזה נהג נחמד האכיל אותנו בלילה בנקניק ופרות. אח"כ שכבנו לישון על חבילות קש באורווה ברוחמה. ישנתי נהדר.

ברוחמה יש המון צבא והרבה ג'יפים המסתובבים במהירות שטנית. הסתובבנו על אחד הג'יפים בואדיות של רוחמה והגענו עד שובל וחזרה. אחה"צ הצטרפנו לשיירה לכיוון צאלים. פגשנו כמה חברי נירים, ביניהם את דובון שממלא תפקיד חשוב של אספקה

חידון זנושא העלון הקודם / אירית חפץ

אמנם עבר זמן, אבל בטח תוכלו לזכור או להיזכר בעלון הקודם שיצא בדצמבר ולענות על השאלות הבאות. תוכלו כמובן גם לשוב ולעיין בעלון הקודם ולמצוא בו את כל התשובות.

את תשובותיכם שילחו בבקשה לווטסאפ של חנה 054-7916465 הראשון שיענה נכונה יזכה בפרס צנוע.

1. בכמה אחוזים גדלה מכסת החלב שלנו?
2. מי זאת קבוצת קקאו?
3. כמה חברי כיתות כוננות המריאו יחדיו לארה"ב?
4. לאן נסעה טס ואיך זה קשור לפרנקו?
5. לפי מכתבי סולו מה יש ליד המקלט?
6. עם מה סולו מתקלח?
7. מי זאת סלעית בשן? ואיך היא קשורה לנעם?
8. מה מרגש את איתן לנל?

דרומה בכוח של 4 מנועים. כרעתי על ברכי לפני אחד החלונות, אבל לא ראיתי כלום למרות אור הירח. אח"כ סיפרו לנו שהיינו בגובה 4 ק"מ. הטיסה היתה נעימה. תוך זמן קצר היינו מעל רוחמה. המטוס התחיל להסתובב סחור-סחור 7 פעמים. הבחנו בכך לפי הופעתו והיעלמו של הירח... אחרי 40 דקות ירדנו על אדמת הנגב.

עלינו על משאית שהביאה אותנו לרוחמה. השעה היתה 5 בבוקר. היינו 4 חברי נירים. סחבנו את החבילות שלנו ועלינו לישון על חבילות קש באורווה. משה ה. מקיבוץ ג' לקח אותנו בג'יפ בדרכים ובוואדיות עד שובל. שוחחנו איתו על בעית הערבים, שהיא כאן מסובכת מאד. יש הרבה שבטים ידידותיים ויש הרבה בוגדים ויש הוראות סותרות ביחס לערבים. משה סיפר לנו שילדי משמה"ע (ביניהם הלל ורמי ועוד) הפכו ממש לחיות צמאות דם. הם ברחו ממשמה"ע בלי רשות והתגייסו למשוריינים וחזן (יעקב חזן, ממהיגי מפ"ם, חבר כנסת, חבר משמה"ע) תבע את הוצאתם מן הקיבוץ..

הסוף היה שהודיעו להם שבמקרה שמשמה"ע תותקף הם לא יוכלו לקחת חלק בהגנת המקום. זהו עונש רציני. כאשר חזרנו עלינו על השיירה לצאלים והגענו לשם כעבור 4 שעות. שם פגשנו את דובון והוא הביא אותנו לנירים כאשר כבר היה חושך.

כואב לראות את נירים הרוסה לגמרי, בשעה שכל יתר הנקודות נהנות כמו קודם מחשמל, צריפים וכו'. סידורי המקלטים ממש נפלאים. על כל צעד ושעל צריך להיעזר בפטנטים צופיים כיון שיש מחסור בחמרי בנין. כל חתיכת שק, כל ארגז דרוש.. כרגע מתכוננים להזרמת המיים. על כן צריך לרוקן את הטנקים. עכשיו יש מיים חפשיים להתקלח עם פח שלם. זה המון

אזרחית וצבאית. הוא עובד בשיתוף עם יוסקה מקיבוץ ג' (חצור). דובון הסביר שהתפקיד הוטל עליו מבלי שהיתה אפשרות להתייעץ עם ראשון. נראה לי שהתפקיד הזה יביא לנו רק תועלת וברכה מכל הבחינות. בערב, במסיבה, מסרתי דו"ח קצר. מתברר שכאן לא יודעים כמעט כלום וגם קשר המכתבים לא סדיר. אני אשתדל "לטפל" בקשר הזה. עדין לא הספקתי לסייר בנקודה. תמסרו לאברמצ'יק (מזכיר) על הגיוס של דובון. אי אפשר להתערב כי הוא כבר גויס והתפקיד יביא לנו תועלת רבה...שולה תיסע לקורס מטפלות.... חיים

3.8.48 לפרלה אדן (חברתי באותם ימים. היתה בגדוד יותר צעיר. הגיעה לנירים בגללי והיתה חברה בו במשך כ- 25 שנים. כיום פרופ. למתמטיקה, בדימוס, בחיפה)

...ביום א' נסעתי לתל-נוף כדי לטוס לרוחמה. השדה כ"כ גדול וכמעט טעינו בדרך. שאלנו חייל אחד למקום הרישום, אבל הוא רק הבין רוסית. שאלנו חייל שני, שהבין רק אנגלית. התברר שכל העובדים הם גויים או יהודים, שבאו מחו"ל לקחת חלק במלחמתנו. הגענו למשרד, שם התרכזו הטייסים לפני ההמראה. עצבנות מסוימת אפפה את הכל. הטייסים לועסים מסטיק, הולכים הלוך וחזור וחוגרים את האקדחים, מעיינים במפות והולכים להם, איש איש לג'יפ שלו המוביל אותו למטוסו.

אנחנו חכינו שעה ארוכה מאד. באותו ערב היו צריכים לטוס כל מיני "גדולים" אבל כיון שהם לא באו אנחנו מלאנו את מקומם. נרדמנו עד שהם גמרו להטעין את המטוס הענקי. נכנסנו עם כ- 20 איש וכמעט לא ראו אותנו. היתה שעת לילה מוקדמת, שעה 3, וחשבתי שאולי לא נטוס בכלל.

כאשר המטוס הניע את 4 מנועיו הכבירים והחל לטוס על המסלול ולהמריא ידעתי שאין חזרה. אני טס

הרבה בראשון. אני ישן במיטה העליונה. המצב מזכיר לי את המחנה הצופי או את האניה, שבה הפלגנו ארצה. בתעלות יש הרבה מדרגות. לחדר האוכל יורדים ושם קצת חשוק, אבל המציאו כאן פטנט "להכניס את השמש פנימה". התקינו מערכת מראות שמכוונים אותם כל הזמן בהתאם למצב השמש, מן הזריחה ועד השקיעה, וכך מאירים את חדה"א במקלט. חוץ מזה משתמשים גם ב"לוקסים" ומנורות נפט.

בענין האוכל, יש פה ממש הבראה. יש ימים שאין לחם. אז אוכלים מצות. יש נקניקים ומלפפונים ותפוחים ומיץ. אתמול שחטנו כיבשה. יש מרגרינה, שוקולדה קקאו ועוד. ממש הבראה! עובדים מעט. אוכלים וישנים הרבה.

חוץ מבית הביטחון ההרוס וכמה ערמות אדמה ועפר שום דבר לא בולט מעל השטח. בית הכיסא נשאר עומד! וגם מיכל מים שטרם הספיקו להטמין אותו כראוי באדמה. יש חוסר רב בחמרי בנין לבניית המקלטים והעמדות. חסרים, למשל, שקים וצינורות ברזל. כל דבר נאסף בקפדנות.

אתמול התחילו לפרק את מקלחת הבחורים בשביל הפחים. ממילא לא מתקלחים. עובדים 8 שעות, כולל השמירה. נחים הרבה והחבריא אומרים שלא כדאי למהר, כי אם נמהר נגמור את העבודה בעוד שבוע, ומה נעשה אז? יש עבודה בניקוי תעלות החול ולבנות חדשות. בדרך כלל לא מקפידים על הנקיון במחנה, כי הכל "לא איכפת". אני גר במקלט מסודר מאד. אסור לי לצייר אותו כי זה סוד צבאי! בכל יום מנקים את הנשק ועוטפים אותו בסמרטוטים כדי שלא יכנס איזה גוף זר. אני ישן בקומה ג'. (מיטה של 3 קומות). מעלי יש עוד 50 ס"מ עד התקרה. ה"ארון" שלי הוא קרש די רחב מעל הרגלים שלי. על זה שמתי את כל המטלטלים שלי. אתמול בילה כאן צלם צבאי וצילם כ- 100 תמונות. אותי הוא צילם כשאני ישן באוהל קטן ואח"כ כשאני מתקלח ומסתבן וחבר אחר שופך עלי מים בפחית.. במשך היום באות מכוניות כמה פעמים ומביאות משהו או מבקרים.

הלילה שמרתי 3 שעות. ישבתי על אחת העמדות והקשבתי לצלילי הלילה. הרובה מוכן תמיד. ביום אני קצת קורא ומנגן בחלילית. אני עוד לא מתמצא בסבך של תעלות הקשר. אפשר גם להגיע בהליכה על פני האדמה. בערב הדלקנו מדורה. האויב יושב במרחק 3 ק"מ, אבל צריך להיות מוכן לכל דבר.

סידרו לי מקום במקלט ליד עמדה מס. 3. גרים בו 4 חברים צרפתיים ורק אני ומטילדה הישראלים. זה דוקא רצוי כדי לא להגביר את הפרוד שדיברו עליו כ"כ

חוזרת הביתה / טל רוזנברג

ב- 8.10.23 התפנינו דניאל-ירדן, אמילי החתול ואני לבת דודתי בכרכור והתגוררנו שם כ- 3 חודשים.

זה היה קשה להיות דיירים זמניים, אז חיפשנו כיצד ניתן להתנדב ולעשות משהו משמעותי בתקופה הזו.

מצאתי מקום בו תופרים אביזרי צבא ל-"עורב נח"ל" ופעמיים בשבוע היינו נוסעות לעבוד שם. עשייה זו נתנה לנו המון כוחות, והרגשה מעולה ומיוחדת.

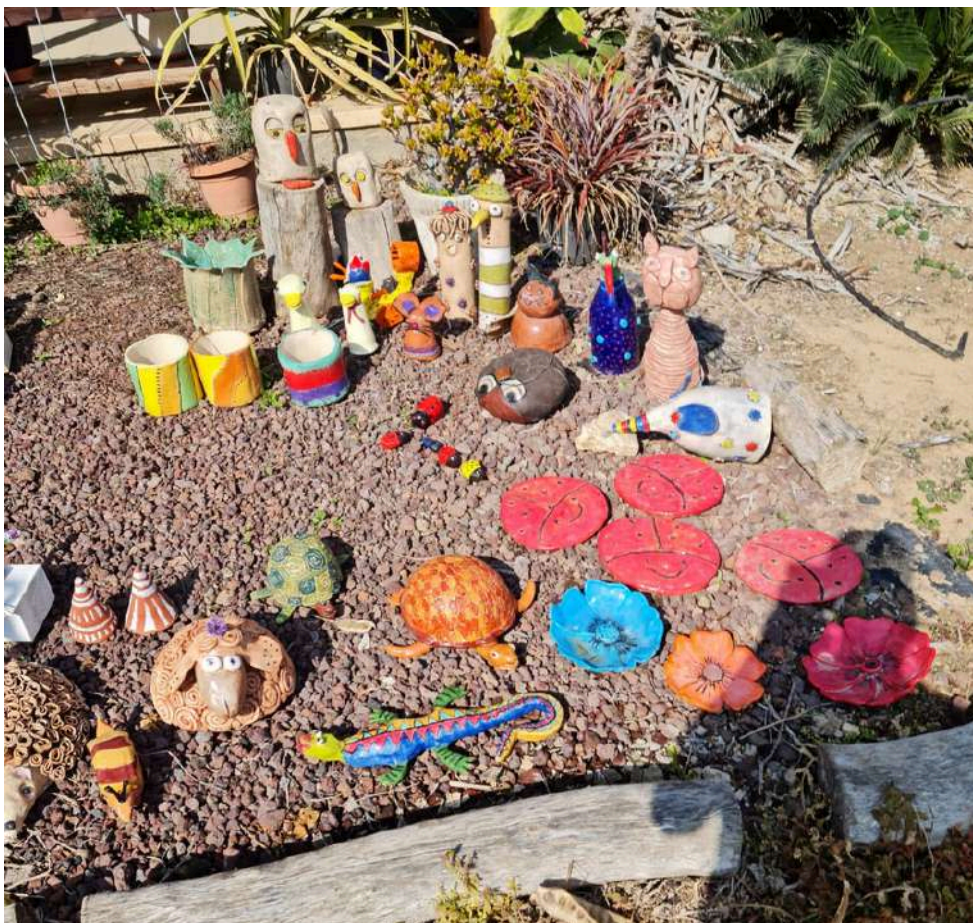
ב- 8.1.2024 עברנו לבאר שבע, לבית העותמני. לשמחתי היה איתנו אמילי החתול שכתמיד, נותן לנו הרבה כוחות. בתקופת שהותנו בבאר שבע התחלתי להגיע למועדון בו נפגשים נפגעי פעולות איבה. במקום זה מתקיימות שיחות, ופעילויות שונות במשך מספר שעות ביום, באוירה נעימה ותומכת.

כעת אני חוזרת לבית שלי. למקום האהוב עלי.

תודה גדולה לכל מי שנתן יד בהתנדבות, במקצועיות ובסיוע.

תודה לכל מי שעזר לחזור לבית שלי.

נתראה בשבילי נירים,
דניאל-ירדן, אמילי החתול וטל.

הגינה בבית משפחת רוזנברג בנירים